

זרקה ד

מלאני בר

פייטרו ברוג'י

גלית גז

רון גרא

שרון גרגייר

אפי הלפרין

ווביט וורקו מנגסטו

נעמי מנדלבאום

תות הרמס סאטורי

אלון צמחוני

יובל ששון

גיליון 108 מתחיל...

הגיליון שאתם עומדים לקרוא הוא גיליון שהיה אמור להתפרסם בחודש אוקטובר 2023, אך אף אחד לא ציפה למה שהתרחש וקרה. ההלם והתדהמה שהיכו בכולנו הפכו מאז ללוחמה עיקשת באויבים. בשלושת החודשים האחרונים פרסמנו גיליונות שעסקו בטבח בשבעה באוקטובר ובמלחמה המתנהלת מאז. למרות העצב והצער הסובכים אותנו בכל רגע, החלטנו שבכל זאת הגיעה העת לפרסם את הגיליון ההוא, מאוקטובר... אותו אנחנו מפרסמים כעת.

גיליון זה הוא חלק מסדרת הצבעים שלנו, והפעם עם הצבע הירוק.

תוכלו לקרוא כאן על כל מה שקשור בירוק, על הדברים הירוקים והתחושות הירוקות ועל כל מה שקורה בין האסוציאציות והדימויים הירוקים.

בגיליון זה, לראשונה בירחון מוטיב, אנחנו מארחים בהודיה ובענווה גם משורר שאינו ישראלי. המשורר האיטלקי פייטרו ברוג'י שלח אלינו שיר ירוק, אותו אנחנו מביאים לכם כאן לראשונה באיטלקית ובעברית, בנוסף למשוררים ולסופרים הישראלים המופיעים.

אנחנו מאחלים לכולנו ימים שקטים וטובים יותר, בשורות טובות, וחזרתם של כל החטופים והחיילים שלנו בשלום הביתה,

אלירן דיין, יאיר בן-חור, רובי גורדון, עמליה ויניק, רוזי גולן

את הגיליון נפתח בעיפרון הירוק שבו צובעת מאי בראל בשירה "דף צביעה":

דף צביעה

אָתָּה לֹקֵחַ אֶת הָעֵפְרוֹן הַיָּרֵק

מִצִּיֵּר שֵׁם פָּרַח

לְשׁוֹנְךָ מְשַׁבֵּחַת בְּרִכּוּז

וּבְחֹד הָעֵפְרוֹן

אָתָּה צוֹבֵעַ אֶת חַיֵּי

כְּשֶׁאָתָּה בּוֹרֵא אֶת שְׁלֶךְ.

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש.

כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות.

העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת היצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

תות הרמס סאטורי

מקום

למקום שלי אין מקום:
לעקשו שלי אין סבה:
לאמת שלי אין עינים
מעל שנים החלטיות.

לאש

הנורית מפפוח קדי

צבע ירק

של הלב האובלי.

רגע מסים. גם לשביעות הרצון
אין פאן כל מקום.

העץ הירוק

מול מרפסת ביתי בקומה השלישית,
נצב לו עץ מיוחד עם עלים ירקים,
לעתים הוא עומד שם חרישי ושותק,
מסתתר מהעולם, מבקש להתנתק,
בזמנים אחרים הוא סוער וגועש,
ענפיו מטלטלים בקול רועם ורועש,
לפעמים מארח הוא בין עליו הירקים,
צפורים מציצות או אפלו גוזלים.
נדמה כי לעץ נשמה משלו,
מלאה תחושות סוערות ושלוות,
ומחליף הוא כסותו לגננים של ירק,
בהתאם לשנים, לעונות ולנסבות.
בכל בקר חדש, אל המרפסת יוצאת,
מביטה בדממה אל הירק שבפיץ,
מודה ליקום על צבעיו ונגניו,
שואבת אנרגיות של צבע לעוד יום נוסף.

פעם תרציזות היו צומחות שם פּרָא
אחר כך היו שם חמציצים וסביונים
היום יש שם דשא
שמקר מחליפים
לסינתטי.

הירוק שבי

הולכת בודדה בלי אף אחר
שיחזיק לי את היד,
מנסה למצא תאורה שתאיר
לי את החשכה.

לפתע נתקלת בשער קטן
ונקנסת באטיית גמורה,
הפל זרק ונפח.

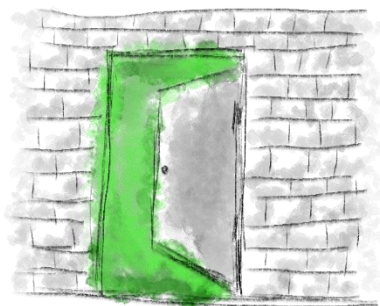
מנסה לגעת, הפל חלק
כמו משי,
האדמה מתערבבת עם
הפרות והזרעים ואני
מרגישה בעננים.

הדשא רך והנמלים חרוצות,
טועמות מהפרות שבדייק נפלו,
מרימה תפוח זרק והוא מתוק להפליא.

שוכבת, טפה בצל,
מנסה לנשם.
הפל כל כך קליל כמו בגן קסום.

כאן הזמן לא ממחר,
מתר להשאר.
לגעת, להתגלגל, ללטף,
לטעם ולהיות בצל.

מתר לי להנות במקום
שלי הזרק שמצאתי בחשך
בין הגבעות.
מקום מסתור שהוא רק שלי,
זרק וחקפשי ובו מתר לי להיות אני.

בזיכרון משה קשה למצוא כיום עצים, שיחים או אפילו פרחים. אבל לפני למעלה ממאה שנה הם היו נפוצים מאוד בשכונה הירוקה והמטופחת הזאת. "בכל חצר היתה מעין דוגמא של גינה לפני הבית שהיו משקים אותה מן המים שהיו חוסכים מן הפה [...] וכל מבקשי נוחיות שבירושלים משתדלים היו לגור בה", העיד עליה ש"י עגנון. ומספרים שטרם פרוץ מלחמת העולם הראשונה שכר הסופר חיים יוסף ברנר חדר במקום ושכעשור שנים לאחר מכן גם המשוררת רחל בלובשטיין מצאה באחד מבתיה משכן זמני לגופה החולה.

דע עקא, מאז שינתה שכונתי את פניה לבלי הכר ואיבדה הרבה מחינה. אוכלוסייתה המיוחסת התחלפה והתחדדה. גן הילדים המתקדם של גברת חסייה סוקניק נסגר, הגימנסיה העברית עברה לרחביה, ה"בית ספר להאציל לבית קמל" הפך לעוד תלמוד תורה וקולנוע אדיסון המפורסם נהרס. בתי המגורים החד-קומתיים הורחבו והוגבהו והגינות הפורחות נעלמו מחזיתותיהם. הרחובות המודרניים הפכו לסמטאות מוזנחות, הדרכים המרוצפות כוסו באספלט חסר ייחוד, ורוב העצים שניטעו לצדיהן נכרתו או נעקרו כדי לפנות את מקומם לחניית מכוניות.

לשמחתי, בדרומה של השכונה הקטנה עדיין ניצב לו דקל וְשִׁינְטוֹנְיָה אחד למו חלוני ממש. גְּבֵהָ צמרת וסתור שיער כזקן שוכב. במהלך החורפים הירושלמיים, השנואים כל כך על ידי בני מינן, הוא נאלץ להתמודד עם הקור, הגשמים ומשבי הרוח העזים. נרטב, מיטלטל ורוטן. אבל בפרוס עלינו האביב מתעורר במקצת האילן הוותיק, חושף בהנאה את גזעו הדקיק לשמש החמימה שמפציעה לעיתים קרובות יותר מבין העננים, ומארח בין עופאיו ציפורים עייפות שהגיעו מארצות נכר.

והבוקר, כשהקצתי משנתי, הציג לי העץ, כמדי יום ביומו במהלך מ"ח השנים האחרונות, מקבץ של ענפים ירוקים ורעננים. השבתי לו בחיוך כהרגלי, ובמשך דקות אחדות היינו שנינו מפויסים. אבל אז נדד מבטו של שכני התמיר אל פסולת הנייר והפלסטיק הפזורה בחצרות וברחובות האפרוריים ורלי הצמחייה שמתחתי; לפשקווילים המפלגים והמסכסכים שהורבקו בחשכת הלילה על קירות הבתים; ולעבר המחסומים המאולתרים שהוצבו על ידי קנאי השכונה במטרה למנוע גישה רכובה אליה בשבתות ובחגים. ויכולתי להישבע שראיתי אותו סופק את כפיו הגדולות ומניד את ראשו שבעה-שנים בעצב.

0108
סדרת הצבעים: ירק
ינואר 2024
טבת ה'תשפ"ד

06

מלאני בר

ירוקים הצמחים

ירוקים הצמחים

ירקה הקנאה

אני ירקרקה

לפני שאני מקיאה

הבן שלי מצדיף חמר ירק במקום חום או פוואי

ואני מרגישה ירקה קשאני עושה דברים חדשים.

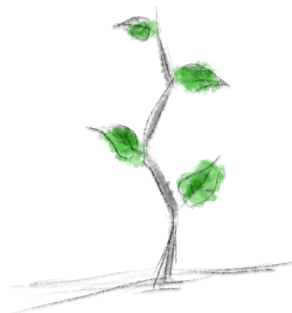

אני זרעית את החלומות
באדמת נפשי,
בהתלהבות ובאמונה
מדמינת, אולי הם יצמיחו צמחים מנשמתים
ענפים חסונים מעצמתי
ופרות משבחים מרוחי.

אני נוטעת בבטחון נטיעות שלום
ההתלהבות שלי
והחיוף ממגנט
מדבקים בלי מלים.

בכל שלב בסלם החיים אזרע חלומות
שיצמיחו צמחי גיל
שאקצר בגלדי אור שמש.

0108
סדרת הצבעים: ירק
ינואר 2024
טבת ה'תשפ"ד

08

רון גרא

מצאתיה

מצאתיה

האהבה שחפשתי

פה וקה

פה וקה

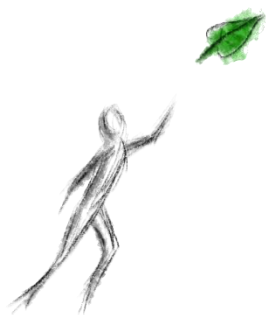
משולה לעלה זרק

ואני גרא אותה

משום –

היותו

גדף.

להגביר את הירוק

להרחיק את הצהוב.
עין אחת מסרבת לראות
את מה שהשניה
לא מסגלת לסלק.
כמו האדם הצועד מולי
שגופו מטלטל מצד אל צד
זו לא מחלה מדבקת
הוא עלול להעלב
אבל אני סוטה מהשביל.
הירק ירק והצהוב צהוב
הגשמים עוד יבואו
החרף רק התחיל
אבל אני מטלטל
מצד אל צד.
עין אחת מסרבת לראות
את מה שהשניה
לא מסגלת לסלק.

ואחרי שסדרתי

ארונות,

והחלפתי בין

סריגים חמים, מנחמים,

לשמלות קלות, אוריריות,

מלאות צבע,

צמדתי

לטגן בסיר צמק

ציפס

שהם אוהבים.

וררף זגוגיות המטבח

מנקדות השמן

בהקה השמש.

בין נוצות עלעלי מכנף נאה,

על סורגי ברזל של גדר ירקה,

על ענפי יערה ריחנית, מתפתלת,

על מלבני אלטורו כסוח.

וכל ירקי הקיץ הבוקע,

שהזדהרו,

הזכירו לי

את סימון עם קודאק־כרום.

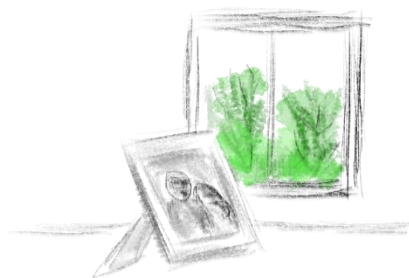
איך השייר הקליל, הכהיר,

התנגן באזניות

באמר צהרים כבד וכהה

על ספסל בבית החולים מחוץ למחלקה.

ובאיזה פילטר שחורלכן גרוע נראתה אז המציאות.

Pietro Brogi

Contatti

Soltanto adesso che il mio sguardo avvolge
quel verde olivo che col cipresso screzia
gli industriosi filari paralleli
che popolano il dolce scollinare
cerco traccia dell'uomo in qualche mura
in qualche torre, in qualche casolare:
trovo solo memoria del passato.

Resto stordito allora dall'assenza
della 'pietas' umana, la coscienza
della scintilla del collegamento
che giunge ormai solo difficilmente
confusa in mezzo ad urla grida lai
di onanisti in contatto digitale.

Ma quanto è bello il gesto della amica
che ti toglie una piega dal vestito
della carezza data ad un bambino
di un amico che abbraccia le tue spalle
della amante che ti sfiora il collo
con un leggero bacio appassionato.

Rimango assorto allora alla ricerca
di quell'antico fisico contatto
sol surrettiziamente surrogato
dalla faccina sorridente o il cuore
perdendo il senso di tutti e cinque i sensi
che voglio utilizzare ed anche il sesto:
non posso accontentarmi di parvenze.

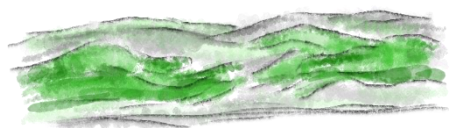

רק עקשו המבט שלי חובק
את אותו עץ זית ירק והברוש,
השורות המקבילות התרוצות
המאקלסות את צלע הגבצה העדינה.
אני מחפש את עקבותיו של האישי
בקירות, במגדלים, בחוות –
ומוצא רק זכרונות עבר.

משתומם ונדחם מהעדרות
ה'פיאטות' האנושיות, מצפון
של ניצוץ החבור
שעקשו מגיע אף בקשי.
מבלבל מצעקות האי
של אונניסטים בקשר דיגיטלי.

אבל כמה זפה מתנה של חבר,
הסרת הקפל מהשמלה שלך
והלטוף שנתן לילך
החבר המתבק את הכתפים שלך
או מאהב הנוגע בצוארך
בנשיקה קלה ונלהבת.

עקשו אני שקוע בחפוישים
אחר אותו מגע פיזי צתיק
פנדקאית רק בחשאי
פנים מחיכות, לב
המאבד את כל תמשת החושים
ואני רוצה להשתמש בהם וגם בחוש הששי:
אני לא יכול להיות מרצה מהמראה החיצוני.

הביטו בהם! החזירו אותם הביתה!

121 hostages

16 bodies remain captive.

Total of 137

גברים. נשים. תינוקות. קשישים.
עדיין חטופים על ידי חמאס
#BringThemHomeNow

מייסד: אלירן דיין
עורך אחראי ונקדן: יאיר בן־חור
עורכים: אלירן דיין, יאיר בן־חור, רובי גורדון, עמליה ויניק, רוזי גולן
איורים ועיצוב גרפי: רובי גורדון

twitter.com/motiv_magazine

motiv-magazine.co.il

info@motiv-magazine.co.il

facebook.com/motiv.magazine

bit.ly/motiv-whatsapp

bit.ly/motiv-youtube

[\(מוטיב כתב עת\) he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_\(כתב_עת\)](https://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_(כתב_עת))

instagram.com/motiv.magazine

יישומון "מוטיב" זמין להורדה חинם

